

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **V30 s. r. o.**, IČO: 27169871
sídlem Vnější 920/30, Praha 4

zastoupeného Mgr. Janem Bičičtě, advokátem,
sídlem Rasochy 67, Uhlířská Lhota

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, čj. 39810/2017-MZE-14141

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 23. 8. 2017, čj. 39810/2017-MZE-14141, a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 8. 3. 2017, čj. SZIF/2017/0180075, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jana Bičičtě, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, čj. 39810/2017-MZE-14141 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „**SZIF**“) ze dne 8. 3. 2017, čj. SZIF/2017/0180075 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a Prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím SZIF zamítl žádost žalobce o poskytnutí přímé platby pro mladé zemědělce pro rok 2016 podle nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 50/2015 Sb.**“).
2. Mezi účastníky řízení zůstává sporným, zdali byly v posuzovaném případě splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí platby ze dne 2. 5. 2016 (dále jen „**Žádost**“), pokud jediný společník a jednatel žalobce nebyl evidován v Evidenci zemědělského podnikatele.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 8. 2017.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil Prvostupňové rozhodnutí, jímž SZIF deklaroval, že žalobce nesplnil podmínky pro poskytnutí platby, neboť většinový společník žalobce, pan René Zelenka, není registrován v Evidenci zemědělského podnikatele (dále jen „**EZP**“), přičemž v důsledku toho nebyla splněna podmínka pro poskytnutí platby pro mladé zemědělce stanovená v § 33 odst. 1 a odst. 2 nařízení vlády č. 50/2015 Sb. ve spojení s čl. 50 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009 (dále jen „**Nařízení č. 1307/2013**“), resp. ve spojení s čl. 49 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky, a kterým se mění příloha X uvedeného nařízení (dále jen „**Nařízení Komise č. 639/2014**“).
5. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že v rámci prověřování plnění podmínek stanovených pro platbu pro mladé zemědělce pro rok 2016 provedl SZIF administrativní kontrolu, při které zjistil, že většinový společník žalobce nebyl jako fyzická osoba zapsán v EZP.
6. Žalovaný konstatoval, že pro účely poskytnutí platby pro mladé zemědělce v případě žadatele – právnické osoby, je nutné splnit podmínku stanovenou v čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014, kdy se roční platba pro mladé zemědělce poskytne právnické osobě bez ohledu na její právní formu, pokud mladý zemědělec ve smyslu čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013 vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik. Z výše uvedeného dle žalovaného plyne, že je nutné zkoumat podmínku zřízení zemědělského podniku ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 v návaznosti na čl. 49 odst. 1 nařízení

Komise č. 639/2014 jak u právnické osoby – žadatele, tak u fyzické osoby – „mladého zemědělce“. Žalovaný přitom doplnil, že zřízením zemědělského podniku se rozumí zápis do EZP v souladu s § 2e až 2ha zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zemědělství**“).

7. Žalovaný v návaznosti na uvedené uzavřel, že pro účely splnění podmínky stanovené čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 není dostačující, aby uvedenou podmínku, tj. registraci v EZP, splňovala pouze právnická osoba jako žadatel. Registraci fyzické osoby v EZP považoval žalovaný za jedinou možnou cestu k prokázání, že společník je osoba činná v zemědělství, resp. je mladý zemědělec, čímž se právnická osoba, ve které tento mladý zemědělec figuruje, stává oprávněnou k platbě, s tím, že EZP jako jediný veřejný registr slouží k evidování zemědělských subjektů a bez registrace není možné jiným způsobem identifikovat osobu činnou v zemědělství.
8. Žalovaný doplnil, že posouzení splnění podmínky zřízení zemědělského podniku jak u právnické osoby, tak u fyzické osoby, zamezuje riziku dvojího financování této podpory, kdy na základě obecného pravidla pro financování z prostředků Evropské unie nelze poskytnout finanční prostředky dvakrát na totéž. Tímto postupem je dle žalovaného zajištěna kontrola, že nedochází k účelovému zakládání právnických osob s pouze formální rolí mladého zemědělce, tzn. aby jedna fyzická osoba účelově nefigurovala ve více právnických osobách, případně nežádala jako fyzická osoba a zároveň v rámci právnické osoby, a tím nečerpala finanční prostředky vícekrát. Dále je dle žalovaného registrací v EZP zajištěno splnění jednoho ze základních účelů dotace, a to že je poskytována jednomu zemědělci jen na počáteční dobu existence podniku ve smyslu čl. 50 odst. 5 Nařízení č. 1307/2013. Žalovaný uvedl, že v případě, že by společník nebyl jako fyzická osoba registrován v EZP, nebylo by možné ověřit maximálně pětiletou lhůtu činnosti této fyzické osoby v zemědělství.
9. Žalovaný uzavřel, že žalobce nesplnil podmínku stanovenou v čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014. Dle žalovaného tak nebylo možné určit, zda fyzická osoba – mladý zemědělec ve smyslu čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013 skutečně vykonával nad právnickou osobou, tj. žalobcem, účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik.
10. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dále doplnil, že žadatelům o platbu pro mladé zemědělce pro rok 2016 byl poskytnut jasný výklad podmínky zřízení zemědělského podniku i v rámci Metodické příručky k novým podmínkám poskytování přímých plateb v roce 2016 v České republice, která byla uveřejněna pro potřeby žadatelů na stránkách Ministerstva zemědělství (dále jen „**Metodická příručka**“).
11. K námitce žalobce, že Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje srozumitelné odůvodnění s odkazem na ustanovení právního předpisu, jehož porušení je tvrzeno, žalovaný uvedl, že Prvostupňové rozhodnutí splňuje náležitosti dle § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Absence odkazu na porušené ustanovení právního předpisu v odůvodnění nemůže mít dle přesvědčení žalovaného vliv na výrok rozhodnutí, „*jelikož odkaz na porušené ustanovení právního předpisu není obligatorní náležitostí odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu*“, když dle žalovaného „*v odůvodnění je konkrétně uvedeno, že k zamítnutí platby došlo z důvodu, že většinový společník odvolatele není uveden v EZP, což odvolatel sám ve svém odvolání potvrzuje*“.

12. Žalovaný závěrem dodal, že k argumentům žalobce, kde podrobně popisuje důvody, proč dle jeho názoru nelze splnit podmínku, aby osoba, která je jednatelem a jediným společníkem žalobce, jako fyzická osoba vykonávala tutéž činnost, konstatuje, že povinnost zápisu společníka do EZP není v rozporu se zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOK“). Uvedl, že zákaz konkurence u společníka je stanoven v § 199 odst. 4 ZOK, dle kterého společenská smlouva může určit, v jakém rozsahu se zákaz konkurence vztahuje také na společníky, jež však kogentní a zákaz konkurence u společníka může být upraven společenskou smlouvou.

III. Žaloba

13. Žalobce v žalobě předeslal, že se žalovaný v Napadeném rozhodnutí vypořádal pouze s některými z odvolacích námitek, a to pouze formálně, a Napadené rozhodnutí proto odporuje ustanovení § 68 správního řádu. Současně před vlastním uplatněním žalobních bodů žalobce obecně vymezil důvody, pro které měl za to, že Metodická příručka i postup žalovaného jsou nezákonné, když z žalobcem označených důvodů nelze požadovat registraci fyzické osoby, vykonávající nad obchodní korporací účinnou a dlouhodobou kontrolu, v EZP. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné také proto, že žalobce zejména v částech B) a C) odvolání jasně a srozumitelně uvedl, jakou aplikaci předpisů došel k závěru, že plně vyhověl zákonným požadavkům a splnil všechny požadavky, žalovaný však tyto argumenty zcela pominul a pouze zopakoval požadavek na registraci fyzické osoby, vykonávající nad obchodní korporací účinnou a dlouhodobou kontrolu, v EZP, přičemž s věcnými námitkami proti tomuto požadavku se nijak nevypořádal.
14. Žalobce v podané žalobě poukazoval na vady Prvostupňového rozhodnutí spočívající v absenci srozumitelného odkazu na konkrétní ustanovení právního předpisu. Připustil, že tato vada byla částečně zhojena v Napadeném rozhodnutí, trval však na tom, že tímto postupem byla fakticky omezena možnost vyřešit vzniklou situaci v rámci odvolání a tím byl zkrácen na svých právech. Žalobce s doplněnými závěry žalovaného z dále popsaných důvodů nesouhlasil. Rovněž však nesouhlasil se závěrem žalovaného, že *„absence odkazu na porušené ustanovení právního předpisu v odůvodnění nemůže mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí, jelikož odkaz na porušené ustanovení právního předpisu není obligatorní náležitostí odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu“*. Žalobce trval na tom, že v Prvostupňovém rozhodnutí citovaná právní úprava nikde výslovně neuvádí, že většinový společník musí být evidován v EZP. Pro přijetí takového závěru je dle žalobce nezbytné aplikovat pouze některá ustanovení právní úpravy, posoudit podklady a provést správní úvahu. Pokud SZIF ve svém rozhodnutí pouze konstatoval jedno faktické zjištění, avšak naprosto nesplnil svou povinnost dle § 68 odst. 3 správního řádu, je toto rozhodnutí nezákonné; tato nezákonnost přitom žalobci podle jeho přesvědčení znemožnila podat proti Prvostupňovému rozhodnutí jednoznačně formulované odvolání. Žalobce zdůraznil, že v odvolání podrobně uvedl ustanovení právní úpravy, o kterých se domnívá, že mají být uplatněna v této věci, přičemž podrobně vysvětlil, jak tato ustanovení aplikuje. V Napadeném rozhodnutí však dle žalobce zcela chybí srozumitelná reakce na aplikaci relevantních ustanovení ze strany žalobce. Žalovaný dle žalobce pouze zmiňuje jednotlivá ustanovení a deklaruje své závěry jako správné, aniž by jasně uvedl, jakou úvahou k těmto závěrům došel a aniž by jakkoliv vyvracel úvahy žalobce, srozumitelně a podrobně popsané v odvolání, které závěrům žalovaného nesvědčí a vedou k opačnému závěru. Žalobce uzavřel, že věcné a logicky navazující formulace, představující aplikaci platné

právní úpravy, v Napadeném rozhodnutí buď zcela chybí, nebo jsou nahrazeny citovanými „názory“, což dle žalobce rovněž zakládá nezákonnost postupu žalovaného.

15. Žalobce dále namítal, že je Napadené rozhodnutí nezákonné pro absenci právní opory pro požadavek na registraci v EZP. Žalobce v této souvislosti zpochybňoval relevanci odkazu na metodické materiály s tím, že samotná právní úprava je srozumitelná, určitá a může být jednoznačně aplikována, jak je dle jeho přesvědčení zřejmé z částí B) a C) odvolání. V daném případě navíc Metodická příručka podle žalobce ani neobsahuje srozumitelný popis požadavku na registraci fyzické osoby, vykonávající nad obchodní korporací účinnou a dlouhodobou kontrolu v EZP. A i kdyby ho požadovala, nešlo by dle žalobce o interpretační zpřesnění, ale o zcela nový, dodatečný požadavek, který nemá oporu v právní úpravě a který nelze pouhou metodickou pomůckou platně uložit. Žalobce v této souvislosti namítal, že formulaci „fyzická osoba v rámci právnické osoby“ uvedenou v Metodické příručce nelze nijak vyložit, a tedy ani aplikovat. Žalobce současně namítal, že takový požadavek ani nemá žádnou oporu v žádném předpise, když (jak žalobce podrobně vysvětloval v části C) odvolání), nařízení vlády č. 50/2015 Sb. ani jiný právní předpis žádnou takovou podmínku nestanoví a jde tedy dle žalobce o zcela svévolný požadavek, který se z neznámých důvodů autor příručky snažil přidat k zákonem stanoveným požadavkům.
16. Žalobce dále na str. 6 – 7 žaloby popisoval důvody, pro které byl přesvědčen o zbytečnosti správními orgány akcentovaného požadavku. Souhlasil s žalovaným, že „...je nutné zkoumat podmínku zřízení zemědělského podniku ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, v platném znění, v návaznosti na čl. 49 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, v platném znění, jak u právnické osoby – žadatele, tak u fyzické osoby – „mladého zemědělce“. Byl však přesvědčen, že žalovaný nijak nezdůvodnil, jak dospěl k závěru, že „pro účely splnění podmínky stanovené čl. 49 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, v platném znění, není dostačující, aby uvedenou podmínku, tj. registraci v EZP splňovala pouze právnická osoba jako žadatel“. Žalobce uvedl, že žalovaný odvozuje potřebu registrace fyzické osoby společníka od nutnosti (i.) zabránit duplicitní výplatě podpory a (ii.) splnit požadavek poskytování jen na počáteční dobu existence podniku. Žalobce namítl, že registrace v EZP neposkytuje žádné informace o tom, v kolika právnických osobách figuruje konkrétní osoba jako společník a/nebo statutární orgán, když tento údaj lze triviálně zjistit z veřejného rejstříku. Pokud by tento triviální test ukázal, že příslušná fyzická osoba zastává pozice ve více právnických osobách, bylo by dle žalobce nutné prověřit, které z těchto právnických osob případně požádaly o předmětnou dotaci. Tímto postupem se dle žalobce bez jakéhokoliv rizika chyby zamezí dvojímu vyplacení. Stejně tak je dle žalobce požadovaná registrace fyzické osoby v EZP zcela nepoužitelná pro zjištění, zda konkrétní osoba splňuje podmínku, že před podáním žádosti podnikala jako zemědělec jen určitou dobu. Podle žalobce totiž platí, že osoba, která v EZP není, a nikdy nebyla registrována, tuto podmínku splní automaticky, naopak u osoby, která je nyní registrována, je nutno dále zkoumat, kdy k registraci došlo. V obou případech je pak dle žalobce nutno zkoumat, zda dotyčná osoba nebyla registrována někdy dříve a zda tato dřívější registrace nebyla zrušena. Ani tuto historickou skutečnost pak není dle žalobce možné zjistit z pouhého faktu, že dotyčná osoba je nyní registrována v EZP. Žalovaný tak podle žalobce postupoval při argumentaci ryze formálně, bez jakéhokoliv obsahu a podkladu pro svůj závěr, přičemž nereagoval na odpovídající námitky.

17. Žalobce dále poukazoval na nemožnost naplnit požadavek na registraci v EZP. Namítal, že shrnutí odvolacích námitek na straně 4 ve třetím odstavci Napadeného rozhodnutí je nepřesné, když zejména pro osoby, které zaujímají nebo hodlají zaujmout pozici statutárního orgánu, není možné získat registraci v EZP jinak než předstíráním úmyslu „...provozovat zemědělskou výrobu jako soustavnou a samostatnou činnost vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, za podmínek stanovených tímto zákonem ...”. Tuto odvolací námitku žalovaný podle žalobce zcela pominul a účelově zmínil jen odkaz na zákaz konkurence, který však žalobce zmínil jen jako podpůrný argument. Žalobce zdůraznil, že netvrdil, že nelze splnit podmínku, aby osoba, která je jednatelem a jediným společníkem žalobce, jako fyzická osoba vykonávala tutéž činnost, přičemž v odvolání podrobně vysvětlil, že ačkoliv je toto uspořádání někdy teoreticky možné, není to možné vždy, například v situaci pana Zelenky, která je popsána níže.
18. Žalobce především poukazoval na to, že v části C) odvolání uvedl, že podmínku „zřízení zemědělského podniku” lze plnit postupem dle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015, tedy zápisem do evidence zemědělského podnikatele. Nadto však dle žalobce ustanovení § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 jasně stanoví postup, kdy podmínka zřízení zemědělského podniku je splněna převzetím podílu většinovým společníkem nebo více fyzickými osobami držícími většinový podíl na základním kapitálu obchodní korporace, kde tyto osoby musí být kvalifikovány dle § 33 odst. 2 nařízení. Žalobce namítl, že tímto druhým postupem dle odst. 5 uvedeného ustanovení se však žalovaný v Napadeném rozhodnutí nijak nezabývá a pouze opakuje, že nebyla splněna podmínka dle odst. 4, což žalobce nezpochybňuje, když je to při naplnění podmínky dle odst. 5 zjevně nepodstatné. Žalobce doplnil, že ustanovení § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. je zásadní v případě pana Zelenky, který nemohl naplnit charakteristiku dle zákona o zemědělství, když zjevně kupoval podíl v osobě právnické a sám pro zemědělskou činnost neměl jakékoliv zázemí (techniku, půdu ap.). Pokud by za této situace chtěl žádat o registraci v EZP, pak by musel dle žalobce účelově lhát. S touto skutečností se však žalovaný podle žalobce v Napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobce poznamenal, že naposledy uvedené ustanovení odstraňuje nerovnost v zacházení s právnickou osobou, jejíž fyzická osoba, vykonávající nad obchodní korporací účinnou a dlouhodobou kontrolu, nemůže deklarovat úmysl že „hodlá provozovat zemědělskou výrobu jako soustavnou a samostatnou činnost vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, za podmínek stanovených tímto zákonem“, když zjevně kupuje podíl v osobě právnické a pro zemědělskou činnost sama nemá jakékoliv zázemí. Pokud správní orgány podmiňují nezákonně čerpání dotace požadavkem na registraci v EZP, pak dle žalobce znovu nastolují stav diskriminace některých právnických osob.
19. Žalobce konečně namítal, že je Napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu absence reakce na jasnou a srozumitelnou argumentaci uvedenou v částech B) a C) odvolání, kde žalobce zdůvodnil, že všechny požadavky, mající oporu v právní úpravě, jsou splněny. Žalovaný nechal podle žalobce všechny tyto argumenty bez povšimnutí a pouze opakoval své tvrzení o nutnosti registrace v EZP, aniž by je zdůvodnil srozumitelně aplikovanou právní úpravou. Pokud žalovaný na jedné straně odmítá podložené závěry žalobce a na druhé straně sám žádné řádné vysvětlení jeho údajného pochybení neuvádí, pak se dle žalobce dopouští nezákonného postupu a jedná svévolně.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 1. 2018 odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
21. Žalovaný považoval Napadené rozhodnutí za zákonné, splňující formální požadavky vyplývající zejména z ustanovení § 68 správního řádu, tedy obsahující přezkoumatelný výrok, odůvodnění a poučení. Součástí výrokové části Napadeného rozhodnutí i Prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného návětí, ve kterém je vždy specifikováno, podle kterých hmotněprávních ustanovení bylo rozhodováno. Žalovaný měl přitom za to, že se jako odvolací orgán v Napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou dle žalovaného, kromě dalšího, uvedena příslušná ustanovení evropských právních předpisů a nařízení vlády, která byla porušena, a upřesnění podmínky registrace EZP jako zajištění splnění jednoho ze základních účelů a předpokladů pro poskytnutí předmětné dotace. V rozhodnutí je dle žalovaného jasně, srozumitelně a přesně specifikován důvod zamítnutí žádosti žalobce a Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
22. Žalovaný dále konstatoval, že povinnost registrace fyzické osoby vykonávající nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik, v každém roce, pro který právnická osoba žádá o platbu v režimu pro mladé zemědělce, v EZP, vychází z dále jím označených ustanovení právních předpisů, která na sebe dle žalovaného vzájemně navazují. Žalovaný v této souvislosti poukázal na čl. 1 písm. b) bod vi), čl. 50 odst. 1, 2, 3 a 11 Nařízení č. 1307/2013, čl. 49 odst. 1 první pododstavec písm. b) a c) Nařízení Komise č. 639/2014 a § 2 a 33 odst. 1, 2 a 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. Zdůraznil přitom, že podle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. v návaznosti na čl. 50 Nařízení č. 1307/2013 a čl. 49 Nařízení Komise č. 639/2014 se za zřízení zemědělského podniku pro fyzické osoby a obchodní korporace podle odstavce 1 považuje zápis těchto osob do EZP podle zákona o zemědělství.
23. Žalovaný doplnil, že fyzická osoba, která vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik (většinový společník), musí pro účely platby pro mladé zemědělce splňovat tytéž podmínky, jako by podnikala sama (tzn. mimo jiné podmínku evidence v EZP). Podle žalovaného tedy nepostačuje, aby podmínku registraci v EZP splňovala pouze obchodní korporace jako celek, ale musí ji splnit i osoba, která v souladu s čl. 49 odst. 1 písm. b) a c) Nařízení Komise č. 639/2014 vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu. Tento požadavek vychází dle žalovaného právě z výše uvedených právních předpisů, nikoliv z Metodické příručky. Žalovaný považoval tento požadavek za věcně i právně opodstatněný a oprávněný, jelikož kontrolou zápisu v EZP je zajištěno ověření splnění jednoho ze základních účelů a předpokladů pro poskytnutí předmětné dotace, tedy že je poskytována jednomu zemědělci jen na počáteční dobu existence podniku. Ustanovení čl. 50 odst. 2 písm. a) a čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013 přitom dle žalovaného navazují na bod 62 recitálu tohoto nařízení. Žalovaný doplnil, že pokud by většinový společník nebyl jako fyzická osoba registrován v EZP, nebylo by možné ověřit maximálně pětiletou lhůtu činnosti této fyzické osoby v zemědělství a zároveň způsobilost tohoto žadatele v případě právnické osoby žádat o platbu na mladé zemědělce. Uvedené kritérium způsobilosti v podobě registrace v EZP nemůže být podle žalovaného diskriminační, neboť bylo stanoveno v souladu s § 2 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013, a čl. 49 Nařízení Komise č. 639/2014. Požadavek se dle

žalovaného vztahuje na všechny žadatele o platbu pro mladé zemědělce, tedy jak na fyzické osoby jako podnikatele, tak rovněž na právnické osoby, nemůže tedy zakládat žádnou diskriminaci, jak namítá žalobce.

24. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě zopakoval svou argumentaci k námitce vad vydaných rozhodnutí spočívajících v absenci srozumitelného odkazu na ustanovení právního předpisu, dle něhož bylo rozhodováno. Odmítl, že by byly porušeny zásady správního řízení a že by formulace použité v odůvodnění Napadeného rozhodnutí byly v rozporu s postupem podle § 68 správního řádu.
25. Žalovaný k námitkám poukazujícím na absenci právní opory pro formulovaný požadavek konstatoval, že podmínky poskytnutí dotace pro mladé zemědělce jsou stanoveny v příslušných evropských právních předpisech a nařízení vlády, jak je žalovaný dříve popsal. Dle žalovaného *„pouhou aplikací příslušných právních předpisů je jednoznačně zřejmé, že žalobce jednu z podmínek, která zcela jasně vyplývá z na sebe navazujících právních předpisů, a to čl. 50 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, v platném znění, čl. 50 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, v platném znění, čl. 49 odst. 1 písm. b) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, v platném znění, čl. 49 odst. 1 písm. c) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014, v platném znění, § 33 nařízení vlády, nesplnil, a proto mu platba pro mladé zemědělce nemohla být poskytnuta“*.
26. K námitce týkající se metodické příručky žalovaný poukázal na její informativní charakter s tím, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí byla uvedena pouze pro úplnost jako vysvětlení, nikoliv jako právní základ pro plnění podmínek dotace. Doplnil, že všichni žadatelé o platbu pro mladé zemědělce měli možnost se s touto povinností (kromě úplného znění příslušných právních předpisů) seznámit i na žalovaným uvedených webových portálech.
27. K námitkám poukazujícím na zbytečnost požadavku na registraci v EZZP žalovaný nesouhlasil s námitkou, že EZZP neposkytuje žádné informace o tom, v kolika právnických osobách figuruje osoba jako společník, s tím, že účast fyzické osoby v právnické osobě zapsané ve veřejném rejstříku (obchodním nebo spolkovém rejstříku) lze ověřit právě výpisem z takového rejstříku a SZIF tuto skutečnost při posuzování splnění podmínek pro poskytnutí platby pro mladé zemědělce ověřuje. Žalovaný poukázal na skutečnosti týkající se vedení EZZP a uzavřel, že tvrzení žalobce, že registrace v EZZP je nepoužitelná pro zjištění splnění podmínek pro poskytnutí platby, neumožňuje zabránit duplicitní výplatě podpory, tedy není relevantní.
28. K námitkám zpochybňujícím možnost naplnění požadavku na registraci žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. K námitce poukazující na § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. žalovaný připustil, že podle tohoto ustanovení platí, že v případě obchodní korporace se za zřízení zemědělského podniku rovněž považuje převzetí většinovým společníkem nebo více fyzickými osobami držiteli většinový podíl na základním kapitálu obchodní korporace podle odst. 2, což dle žalovaného správní orgány nerozporovaly. Žalovaný k tomu dále poukázal na znění zvláštní důvodové zprávy k nařízení vlády č. 61/2016 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů, a další související nařízení vlády, kterým bylo uvedené ustanovení do Nařízení vlády č. 50/2015

Sb. vloženo. Doplnil, že účelem tohoto ustanovení tak je umožnit obchodní korporaci požádat o platbu pro mladé zemědělce, dojde-li k situaci popsané v § 33 odst. 5 Nařízení vlády, ačkoliv již tato obchodní korporace byla pro účely této podpory dříve zřízena zapsáním do EZP. To platí dle žalovaného za předpokladu, že fyzická osoba, která převzala většinový podíl na kapitálu obchodní korporace ve smyslu účinné a dlouhodobé kontroly, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik, splňuje stanovené podmínky. Žalovaný opětovně poukázal na ustanovení § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. s tím, že pokud René Zelenka jako většinový společník právnické osoby - žadatele nebyl zapsán v EZP, nesplnil podmínku § 33 odst. 2 ve spojení s § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015. Žalovaný dále poznamenal, že účelem a smyslem platby pro mladé zemědělce je podpora mladých zemědělců, kteří začínají podnikat v zemědělství a má sloužit k podpoře (generačně) začínajícího zemědělského podniku a jeho rozvoji v počátečních letech podnikání v zemědělské činnosti. Podmínky jejího poskytnutí jsou tedy dle žalovaného nastaveny tak, aby se této podpory dostalo právě začínajícím zemědělcům. Kontrola zápisu většinového společníka v EZP a délky jeho zápisu v této evidenci má dle žalovaného sloužit právě k ověření, zda o podporu žádající zemědělský podnik - právnická osoba nemá většinového společníka, který sám v zemědělství podniká déle, než je stanovená povolená doba, tedy zda se delší dobu v zemědělství podnikající fyzická osoba nestala společníkem v právnické osobě, která je žadatelem o podporu. Dle žalovaného také musí být ověřeno, že o podporu nežádá fyzická osoba - většinový společník a zároveň právnická osoba, v které je tato fyzická osoba většinovým společníkem. Kontrola v EZP je tedy podle přesvědčení žalovaného nezbytná k zamezení dvojího financování a zároveň k zajištění účelu platby, tedy podpory začínajících zemědělských podniků. Žalovaný zopakoval, že požadavek registrace společníka v EZP nepovažuje za diskriminační, za přílehlavou nepovažoval ani námitku poukazující na údajnou pobídku k podvodnému jednání.

29. K námitce nezákonnosti spočívající v absenci reakce na jasnou a srozumitelnou argumentaci uvedenou v odvolání žalovaný setrval na výše uvedených závěrech s tím, že pokud nejsou argumenty žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přímo rozporovány, nelze dovodit, že s nimi žalovaný *a priori* souhlasí. Žalovaný shrnul, že z evropských předpisů a nařízení vlády jednoznačně vyplývá, že fyzická osoba, která vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik (většinový společník), musí pro účely platby pro mladé zemědělce splňovat tytéž podmínky, jako by podnikala sama, tedy i podmínku registrace v EZP. Kritérium způsobilosti v podobě registrace většinového společníka právnické osoby - žadatele v EZP žalovaný považoval za zákonné, neboť bylo stanoveno v souladu s § 2 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013, čl. 49 Nařízení Komise č. 639/2014., přičemž tento požadavek není dle žalovaného diskriminační.

V. Replika žalobce

30. Žalobce v replice ze dne 15. 7. 2019 setrval na své žalobní argumentaci. Doplnil, že se dovolává přímé použitelnosti (účinnosti) Nařízení č. 1307/2013 v návaznosti na čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014, neboť příslušná ustanovení byla nesprávně implementována do českého právního řádu. Dle žalobce stále nelze seznat, z jakého důvodu žalovaný zaměňuje pojmy „kritérium způsobilosti“ a „oprávnění“. Zatímco nařízení jasně požaduje, aby příslušná fyzická osoba „plnila kritéria způsobilosti“, příslušná

tuzemská úprava již podle žalobce používá pojem „oprávnění“, který je nepochybně významně užší. Požadavek, aby fyzická osoba získala registraci zemědělského podnikatele, je dle žalobce zjevně nesplnitelný pro specifickou konstrukci českého zákona, který požaduje, aby k jeho vydání byl deklarován úmysl fyzické osoby vykonávat zemědělskou činnost. Tímto odkazem na specifickou tuzemskou právní úpravu byl však podle názoru žalobce dopad nařízení nepříjemně zúžen na velmi úzký okruh právnických osob, u nichž příslušná osoba shodou okolností má v úmyslu vykonávat činnost ještě mimo dotčenou osobu právnickou.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Účastníci řízení ostatně s takovým postupem rovněž souhlasili (souhlas žalobce mohl být v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí vyšel.
32. Soud předeseílá, že z hlediska soudního přezkumu lze uzavřít, že rozhodnutí o (ne)poskytnutí přímé platby pro mladé zemědělce je rozhodnutím dotýkajícím se sféry veřejných subjektivních práv jeho adresáta a podléhá tedy kognici správního soudnictví. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodl o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí, a toto rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné soudem podle § 65 odst. 1 s. ř. s., protože se jedná o rozhodnutí, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva nebo povinnosti žalobce.
33. Předmětem nyní posuzované věci je posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí SZIF o zamítnutí Žádosti o přímou platbu pro mladé zemědělce za období roku 2016. Jak bylo uvedeno výše, mezi účastníky řízení je sporným, zdali byly správní orgány v posuzovaném případě oprávněny zamítnout Žádost žalobce o přímou platbu s poukazem na to, že jediný společník a jednatel žalobce nebyl evidován v EZP.
34. Soud připomíná, že podpora ve formě přímých plateb pro mladé zemědělce je součástí systému přímých plateb v zemědělství coby nástroje společné zemědělské politiky EU. Jejím smyslem a účelem je podpora mladých zemědělců zahajujících zemědělskou činnost. Žalovanému lze přisvědčit, že přímé platby pro mladé zemědělce jsou součástí opatření podporujících generační obměnu v zemědělství, s přihlédnutím k tomu, že zavádění a rozvoj nových hospodářských činností v odvětví zemědělství jako prvky zásadně zvyšující konkurenceschopnost odvětví zemědělství v EU jsou pro mladé zemědělce finančně náročné a představují prvek, který je třeba vzít v úvahu při přidělování přímých plateb a jejich zacílení (srov. bod 47 recitálu Nařízení č. 1307/2013).
35. Soud poukazuje na to, že dle čl. 1 písm. b) bodu vi) Nařízení č. 1307/2013 toto nařízení stanoví mj. rovněž zvláštní pravidla týkající se platby pro mladé zemědělce zahajující zemědělskou činnost.

36. Podmínky podpory ve formě přímé platby pro mladé zemědělce jsou na úrovni sekundárního práva vymezeny především v čl. 50 Nařízení č. 1307/2013.
37. Podle čl. 50 odst. 1 Nařízení č. 1307/2013 Sb. „členské státy poskytnou roční platbu mladým zemědělcům, kteří mají nárok na platbu v režimu základní platby nebo v režimu jednotné platby na plochu podle kapitoly 1 (dále jen „platba pro mladé zemědělce“)“.
38. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení se pro účely této kapitoly „mladými zemědělci“ rozumějí „fyzické osoby,
- a) které poprvé zřizují zemědělský podnik jako jeho vedoucí, nebo které již takový podnik zřídily v průběhu pěti let před prvním předložením žádosti v režimu základní platby nebo v režimu jednotné platby na plochu podle čl. 72 odst. 1 nařízení (EU) č. [1306/2013](#), a
- b) kterým v roce, kdy je předložena žádost uvedená v písmenu a), není více než 40 let“.
39. Z odst. 3 uvedeného ustanovení se podává, že „členské státy mohou stanovit další objektivní a nediskriminační kritéria způsobilosti pro mladé zemědělce uplatňovaná na platbu pro mladé zemědělce týkající se náležitých dovedností nebo požadavků ohledně odborné přípravy“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).
40. Podle odst. 11 uvedeného ustanovení pak platí, že „s cílem zajistit ochranu práv příjemců podpory a zabránit diskriminaci mezi nimi je Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 70, pokud jde o podmínky, za jakých může být právnická osoba považována za způsobilou k získání platby pro mladé zemědělce“.
41. Z bodu 62 recitálu Nařízení Komise č. 639/2014 vyplývá, že „Nařízení (EU) č. 1307/2013 stanoví podmínky způsobilosti, pokud jde o platbu pro mladé zemědělce. Platba je zejména podmíněna tím, že mladý zemědělec poprvé zřizuje zemědělský podnik jako jeho vedoucí, nebo již takový podnik zřídil v průběhu pěti let před prvním předložením žádosti o platbu, a že zemědělci v roce předložení první žádosti o platbu není více než 40 let. V případě právnických osob je vhodné, aby tyto podmínky splňovaly všechny fyzické osoby vykonávající nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu ve smyslu rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie. Dále je nezbytné vyjasnit, jaké podmínky má splňovat právnická osoba a fyzická osoba nebo fyzické osoby, které mají nad touto právnickou osobou kontrolu“.
42. Z čl. 49 odst. 1 písm. b) Nařízení Komise č. 639/2014 se podává, že roční platba pro mladé zemědělce podle čl. 50 odst. 1 Nařízení č. 1307/2013 se poskytuje právnické osobě bez ohledu na její právní formu, je-li splněna mj. rovněž podmínka, že „mladý zemědělec ve smyslu čl. 50 odst. 2 nařízení (EU) č. 1307/2013 vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik, v prvním roce žádosti právnické osoby o platbu v režimu pro mladé zemědělce. Pokud se na kapitálu nebo řízení právnické osoby podílí více fyzických osob, včetně osob, které nejsou mladými zemědělci, je mladý zemědělec schopen tuto účinnou a dlouhodobou kontrolu vykonávat buď samostatně, nebo společně s dalšími zemědělci“.
43. Z čl. 49 odst. 1 písm. c) Nařízení Komise č. 639/2014 se přitom podává, že roční platba pro mladé zemědělce podle čl. 50 odst. 1 Nařízení č. 1307/2013 se poskytuje právnické osobě bez ohledu na její právní formu, za podmínky, že „alespoň jeden z mladých zemědělců, kteří splňují podmínku stanovenou v písmenu b), splňuje kritéria způsobilosti zavedená členskými státy podle čl. 50 odst. 3 nařízení (EU) č. 1307/2013, pokud existují, ledaže členské státy rozhodly, že se tato kritéria vztahují na všechny takovéto mladé zemědělce“.

44. V právním řádu ČR jsou podmínky poskytování přímých plateb zemědělcům, včetně podmínek přímých plateb pro mladé zemědělce, upraveny v Nařízení vlády č. 50/2015 Sb.
45. Podle § 33 odst. 1 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. platí, že *„žadatelem o poskytnutí platby pro mladé zemědělce je osoba podle § 2 odst. 1, která má zároveň nárok na poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy podle § 6 a splňuje podmínky pro fyzické osoby (pozn. odkaz na čl. 50 Nařízení č. 1307/2013) nebo obchodní korporace (pozn. odkaz na čl. 49 Nařízení Komise č. 639/2014) stanovené předpisem Evropské unie upravujícím pravidla pro poskytování přímých plateb zemědělcům“*.
46. Z odst. 2 uvedeného ustanovení se podává, že *„v případě obchodní korporace splňuje podmínky fyzická osoba podle odstavce 1, která vykonává nad obchodní korporací účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik v příslušném kalendářním roce podání žádosti o poskytnutí platby pro mladé zemědělce. Takovou osobou se rozumí většinový společník nebo více fyzických osob splňujících podmínku podle odstavce 1 držících dohromady většinový podíl na základním kapitálu obchodní korporace“*.
47. Podle odst. 4 tohoto ustanovení pak platí, že *„za zřízení zemědělského podniku (pozn. odkaz na čl. 50 Nařízení č. 1307/2013) se pro fyzické osoby a obchodní korporace podle odstavce 1 považuje zápis těchto osob do evidence zemědělského podnikatele podle § 2e až 2ha zákona o zemědělství“*.
48. Konečně podle odst. 5 předmětného ustanovení platí, že *„v případě obchodní korporace se za zřízení zemědělského podniku rovněž považuje převzetí většinovým společníkem nebo více fyzickými osobami držícími většinový podíl na základním kapitálu obchodní korporace podle odstavce 2“*.
49. Městský soud v Praze se v logice uspořádání žalobních bodů nejprve zabýval námitkami, jimiž žalobce na různých místech žaloby fakticky brojil proti nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze v zásadě vážit důvodnost uplatněných námitek.
50. Žalobce v rámci své žalobní argumentace poukazoval na to, že SZIF se v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí omezil vedle obecného poukazu na relevantní právní předpisy v záhlaví rozhodnutí toliko na závěr, že bylo zjištěno, že většinový společník žalobce není evidován v EZP, aniž by přitom SZIF specifikoval, jaké konkrétní ustanovení kterého právního předpisu mělo být v této souvislosti porušeno, resp. aniž by konkretizoval, z jakého ustanovení kterého právního předpisu předmětný požadavek vyplýval.
51. Žalobce v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí v žalobě připustil, že uvedená vada byla částečně zhojena v Napadeném rozhodnutí, trval však na tom, že v Napadeném rozhodnutí zcela chybí reakce na odvolací argumentaci žalobce, v jejímž rámci žalobce vzdor nedostatkům Prvostupňového rozhodnutí provedl interpretaci a aplikaci jednotlivých ustanovení relevantních právních předpisů.
52. Soud připomíná, že podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu platí, že *„(v) odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“*.
53. Soud ze správního spisu ověřil, že SZIF v Prvostupňovém rozhodnutí skutečně v záhlaví svého rozhodnutí poukázal na to, že rozhodnutí je vydáváno podle jím označených

právních předpisů EU a národního práva. Ve výroku rozhodnutí vyslovil, že se Žádost žalobce zamítá. V odůvodnění svého rozhodnutí se přitom SZIF omezil toliko na závěr, že bylo zjištěno, že většinový společník žalobce není evidován v EZP.

54. Žalobci je třeba přisvědčit, že SZIF zásadním způsobem pochybil, pokud v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nespécifikoval, z jakého ustanovení kterého konkrétního právního předpisu práva EU a národního práva jím uvedený požadavek vyplýval a porušení jaké právní normy se tedy měl žalobce dopustit.
55. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že závěr žalovaného, dle něhož „*absence odkazu na porušené ustanovení právního předpisu v odůvodnění nemůže mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí, jelikož odkaz na porušené ustanovení právního předpisu není obligatorní náležitostí odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu*“, zjevně odporuje principům práva na spravedlivý proces a na řádné odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci, jak jsou shrnuty níže. Žalovaný se zásadním způsobem mylí, pokud s poukazem na § 68 odst. 3 správního řádu dovozuje, že SZIF nijak nepochybil, nespécifikoval-li v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ustanovení právního předpisu, které mělo být v případě žalobce porušeno, resp. jehož nesplnění bylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce o přímou platbu pro mladé zemědělce ze rok 2016.
56. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že již SZIF byl jako správní orgán prvního stupně povinen v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit mj. úvahy, jimiž se řídil při výkladu právních předpisů, jehož v posuzované věci aplikoval. Soud neměl sebemenších pochybností o tom, že pokud SZIF založil své rozhodnutí o zamítnutí Žádosti na závěru o nesplnění podmínky pro poskytnutí platby pro mladé zemědělce, bylo se zřetelem k uvedenému nezbytné přinejmenším označit konkrétní ustanovení právních předpisů EU a národního práva, z nichž při svém rozhodování vycházel a z nichž uvedenou podmínku, jež neměla být dle jeho přesvědčení v posuzované věci splněna, dovozoval.
57. Soud tedy žalobci přisvědčuje potud, že Prvostupňové rozhodnutí bylo v daném ohledu zatíženo zásadní vadou.
58. Jak ovšem připustil sám žalobce, uvedené nedostatky Prvostupňového rozhodnutí mohly být se zřetelem k principům ovládajícím správní řízení zhojeny v rámci řízení o odvolání. Správní soudy v tomto směru ustáleně judikují, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007 - 80). Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy v určité míře připouští, aby se za situace, kdy prvostupňové a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek, tato rozhodnutí navzájem argumentačně doplňovala, a umožňuje nepřezkoumatelnost jednoho rozhodnutí kompenzovat řádným odůvodněním toho druhého (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008 - 73, či ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013 - 25).
59. V obecné rovině tedy s přihlédnutím k východiskům vyloženým v označených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu platí, že žalovaný mohl uvedené nedostatky odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí zhojit tím, že by sám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí specifikoval, z jakých konkrétních ustanovení kterých konkrétních právních

předpisů při svém rozhodování vycházel, jakými úvahami se při výkladu uvedených ustanovení řídil a na základě jakých úvah pak zprostředkovaně dospěl k závěru o nesplnění podmínky vyplývající z takových ustanovení. Přitom však současně platí, že žalovaný byl kromě jiného v souladu s požadavky vyplývajícími z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a správních soudů povinen vypořádat se odpovídajícím způsobem s námitkami, které žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí uvedl.

60. Jak bylo naznačeno výše, žalobce v této souvislosti v podané žalobě na více místech opakovaně z různých úhlů pohledu namítal, že Napadené rozhodnutí zcela postrádá přezkoumatelnou reakci na odvolací argumentaci žalobce, v jejímž rámci žalobce vzdor nedostatkům Prvostupňového rozhodnutí provedl interpretaci a aplikaci jednotlivých ustanovení relevantních právních předpisů, jež mohla být z jeho pohledu ze strany SZIF při vydání Prvostupňového rozhodnutí zvažována a aplikována. Žalobce opakovaně poukazoval na to, že již v podaném odvolání namítal, že správními orgány formulovaný požadavek nemá oporu v žádném právním předpise, když Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. ani jiný právní předpis žádnou takovou podmínku nestanoví. Žalovaný podle žalobce nereagoval ani na odvolací námitky obsahově odpovídající žalobním námitkám poukazujícím na „zbytečnost“ správními orgány akcentovaného požadavku. Brojil rovněž proti nepřesnému shrnutí odvolacích námitek na straně 4 ve třetím odstavci Napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný zcela pominul odvolací námitku poukazující na to, že pro fyzické osoby, které zaujímají nebo hodlají zaujmout pozici statutárního orgánu, není možné získat registraci v EZP jinak, než předstíráním úmyslu „...provozovat zemědělskou výrobu jako soustavnou a samostatnou činnost vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, za podmínek stanovených tímto zákonem ...“. Především však žalobce opakovaně poukazoval na to, že v části C) odvolání uvedl, že podmínku „zřízení zemědělského podniku“ lze plnit nejen postupem dle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015, tedy zápisem do evidence zemědělského podnikatele, ale v souladu s ustanovením § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 rovněž převzetím podílu většinovým společníkem nebo více fyzickými osobami držícími většinový podíl na základním kapitálu obchodní korporace. Žalobce namítal, že tímto alternativním způsobem plnění podmínky zřízení zemědělského podniku se však žalovaný v Napadeném rozhodnutí nijak nezabýval a pouze opakoval, že nebyla splněna podmínka dle odst. 4 předmětného ustanovení. Žalobce konečně i poslední žalobní námitkou poukazoval na to, že Napadené rozhodnutí nereaguje na jasnou a srozumitelnou argumentaci uvedenou v částech B) a C) odvolání, kde žalobce zdůvodnil, že všechny požadavky, mající oporu v právní úpravě, jsou splněny. Žalovaný nechal podle žalobce všechny tyto argumenty bez povšimnutí a pouze opakoval své tvrzení o nutnosti registrace v EZP, aniž by je zdůvodnil srozumitelně aplikovanou právní úpravou.
61. Soud v reakci na takto uplatněné námitky ověřil, že žalobce v částech B) a C) podaného odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí provedl interpretaci relevantních ustanovení čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013 a čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014, přičemž poukazoval na to, že jeho jediný společník a jednatel plní podmínky uvedené v čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013. Namítal, že společník převzal 100% podíl ve společnosti žalobci dne 27. 4. 2016, stal se ke shodnému datu jeho jediným jednatelem a osobně se podílí na chodu žalobce. Pro případ, že by důvodem zamítavého rozhodnutí bylo neplnění kritérií způsobilosti zavedenými členským státem dle § 49 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) Nařízení Komise č. 639/2014, resp. neplnění požadavku evidence společníka a jednatele žalobce v EZP, přitom žalobce v podaném odvolání poukazoval na to, že tato skutečnost je

relevantní pouze do té míry, že je z ní seznatelné, že nebyla porušena podmínka, aby tato osoba nebyla zaregistrována jako zemědělský podnikatel více než 5 let před podáním Žádosti, a porušení časového testu tedy nemohlo nastat. Žalobce přitom v podaném odvolání v části C) v návaznosti na uvedené explicitně namítal, že klíčová podmínka, tedy podmínka zřízení zemědělského podniku může být naplněna nejen postupem podle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., tedy zápisem do evidence zemědělského podnikatele, ale i alternativním postupem podle odst. 5 uvedeného ustanovení, tedy převzetím většinovým společníkem obchodní korporace. Podrobněji přitom vysvětloval důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že v daném případě mohl být požadavek zřízení zemědělského podniku naplněn právě uvedeným způsobem, a naopak přestřel několik konkrétních důvodů pro závěr, že ustanovení § 33 odst. 2 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. nelze vyložit tak, že fyzická osoba vykonávající kontrolu nad obchodní korporací musí mít naprosto identické postavení, jaké by hypoteticky měla, pokud by sama byla žadatelem o přímou platbu pro mladé zemědělce. S poukazem na takto přestřené důvody pak žalobce namítal, že ustanovení § 33 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. je nutno aplikovat tak, že na fyzickou osobu, která kontroluje obchodní korporaci, která je žadatelem, se přiměřeně uplatní jen ty požadavky, které lze rozumně aplikovat na obchodní korporaci, přičemž je třeba odlišit požadavky, které naopak může, resp. musí splnit kontrolující osoba. Takovými požadavky jsou dle žalobce věkové či kvalifikační aspekty, nikoliv již však požadavky regulatorní, jako např. registrace fyzické osoby v EZP. Žalobce byl přesvědčen, že tato podmínka je v daném případě splněna již registrací právnické osoby v EZP.

62. Soud shrnuje, že žalovaný postavil své meritorní posouzení v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na závěru, že podmínkou poskytnutí přímé platby pro mladé zemědělce právnické osobě je skutečnost, že fyzická osoba, která vykonává nad právnickou osobou účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik (většinový společník), splní mj. rovněž podmínku registrace v EZP. Žalovaný s poukazem na čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013 a čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 uzavřel, že podmínku „zřízení zemědělského podniku“ ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 je nutno zkoumat v návaznosti na čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 „*jak u právnické osoby – žadatele, tak i u fyzické osoby – „mladého zemědělce“*“, přičemž poukazyval na to, že zřízením zemědělského podniku se rozumí (výhradně) zápis do EZP v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o zemědělství. Měl za to, že podmínku registrace v EZP nemůže splňovat toliko právnická osoba jako žadatel. Žalovaný přitom uzavřel, že „*registraci fyzické osoby v EZP považuje...za jedinou možnou cestu k prokázání, že společník je osoba činná v zemědělství, resp. je mladý zemědělec...*“. Dle žalovaného tak nebylo možno určit, zda fyzická osoba, mladý zemědělec ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013, skutečně vykonával nad žalobcem účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik.
63. Soud na tomto místě poukazuje na závěry vyplývající z ustálené judikatury k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Správní soudy v tomto směru konstantně judikují, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek

důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek.

64. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Specificky pak soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74, které byly nesčetněkrát aplikovány v navazující judikatuře, podle nichž je třeba za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat rozhodnutí, v němž se soud či správní orgán nevypořádá se všemi uplatněnými námitkami.
65. Uvedená rozhodovací praxe správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu akcentující význam přezkoumatelného odůvodnění z pohledu práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
66. Lze shrnout, že nevypořádá-li se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro které je třeba je zrušit. Podle právního názoru vyjádřeného v nesčetném množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu takové rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
67. Soud je s ohledem na shora uvedené nucen žalobci přisvědčit v tom, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí sice doplnil (v Prvostupňovém rozhodnutí chybějící) poukazy na ustanovení, z nichž správní orgány dovodily existenci požadavku registrace společníka a jednatele žalobce v EZV coby podmínky vyhovění žádosti o přímou platbu pro mladé zemědělce. Opomněl však zcela reagovat na klíčovou část žalobcovy procesní obrany, když bez dalšího ignoroval jeho zásadní odvolací námitku poukazující na to, že podmínku „zřízení zemědělského podniku“ dle čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 lze naplnit nejen postupem podle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., tedy zápisem do evidence zemědělského podnikatele, ale i alternativním postupem podle odst. 5 uvedeného ustanovení, tedy převzetím většinovým společníkem obchodní korporace.
68. Soud zdůrazňuje, že z relevantních ustanovení práva EU vyplývá, že členské státy poskytují přímé platby mladým zemědělcům, tedy fyzickým osobám, jež podle čl. 50 odst. 1 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 Sb. poprvé zřizují zemědělský podnik jako jeho vedoucí, nebo které již takový podnik zřídily v průběhu pěti let před prvním předložením žádosti (za podmínky, že jim k rozhodnému okamžiku není dle písm. b) tohoto ustanovení více než 40 let). Platí přitom, že Komise v souladu s čl. 50 odst. 11 uvedeného nařízení upravila v ustanovení čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 podmínky, za jakých může být za způsobilou k získání platby pro mladé zemědělce považována i právnická osoba. Jednou

z podmínek je přitom dle čl. 49 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) skutečnost, že nad takovou právnickou osobou vykonává účinnou a dlouhodobou kontrolu, pokud jde o rozhodnutí týkající se řízení, zisků a finančních rizik, mladý zemědělec ve smyslu čl. 50 odst. 2 Nařízení č. 1307/2013, tedy fyzická osoba, jež v souladu s naposledy uvedeným ustanovením zřizuje či má v rozhodné době zřízen zemědělský podnik.

69. Platí tedy, že ustanovení práva EU pracují v případě fyzických osob i právnických osob toliko s požadavkem, aby fyzická osoba ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 zřídila v rozhodném období zemědělský podnik, aniž by tento pojem („zřízení zemědělského podniku“) dále specifikovala či aniž by v tomto směru kladla jakékoli další (např. notifikační či registrační) podmínky (k čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) Nařízení Komise č. 639/2014 srov. dále).
70. Žalovaný přesto v odůvodnění Napadeného rozhodnutí ztotožňoval splnění podmínky „zřízení zemědělského podniku“ s požadavkem registrace mladého zemědělce (fyzické osoby) v EZP a postavil se na závěru, že podmínku pro přijetí přímé platby pro mladé zemědělce splní jen ta právnická osoba, jejíž kontrolující fyzická osoba je registrována v EZP. Žalovaný tedy v odůvodnění Napadeného rozhodnutí bez dalšího trval na tom, že „zřízením zemědělského podniku“ se v souladu s § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. rozumí toliko registrace fyzické osoby (mladého zemědělce) v EZP.
71. Žalovaný tedy jinak řečeno postavil své rozhodnutí na závěru, že podmínku zřízení zemědělského podniku dle čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 lze v případě obchodní korporace naplnit toliko postupem podle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., tj. postupem, kdy se osoba, jež má vykonávat kontrolu nad činností obchodní korporace, registruje v souladu s naposledy uvedeným ustanovením národního práva v EZP. Žalovaný tak učinil, aniž by se jakkoli vypořádal s klíčovými pasážemi odvolací argumentace, v níž žalobce výslovně namítal, že za „zřízení zemědělského podniku“ ve smyslu čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 je třeba v souladu s § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. považovat rovněž alternativní postup spočívající v převzetí většinovým společníkem obchodní korporace.
72. Přestože tedy žalobce explicitně poukazoval na důvody, pro které závěr SZIF a žalovaného ztotožňující „zřízení zemědělského podniku“ s registrací mladého zemědělce v EZP neobstojí, a podrobně vysvětloval důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že v daném případě mohl být požadavek zřízení zemědělského podniku naplněn právě způsobem uvedeným v § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., přičemž naopak přdestřel několik konkrétních důvodů pro závěr, že ustanovení § 33 odst. 2 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. nelze vyložit správnými orgány uvedeným způsobem (namítajíc přitom, že ustanovení § 33 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. je nutno aplikovat tak, že na fyzickou osobu, která kontroluje obchodní korporaci, která je žadatelem, se přiměřeně uplatní jen ty požadavky, které lze rozumně aplikovat na obchodní korporaci, a je třeba odlišit požadavky, které naopak může, resp. musí splnit kontrolující osoba), ze strany žalovaného se mu dostalo v odůvodnění Napadeného rozhodnutí pouze paušálního závěru ztotožňujícího podmínku „zřízení zemědělského podniku“ s podmínkou registrace mladého zemědělce v EZP, aniž by se žalovaný s podstatou odvolací argumentace jakkoli vypořádal.

73. Uvedenou argumentaci žalobce přitom podle přesvědčení soudu jistě nelze označit za *a priori* irelevantní, zcela mimoběžnou a pro účely nyní posuzované věci nijak nerozhodnou. Soud v této souvislosti podotýká, že (aniž by soud prozatím mohl s ohledem na identifikované vady Napadeného rozhodnutí věcně hodnotit důvodnost žalobcem uplatněných námitek), že je žalobci nutno přisvědčit potud, že ustanovení § 33 odst. 5 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb. skutečně přinejmenším dle svého gramatického výkladu připouští, aby podmínka „zřízení zemědělského podniku“ dle čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 byla v případě obchodní korporace splněna již samotným převzetím většinového podílu v takové obchodní korporaci. Soud současně žalobci v obecné rovině přisvědčuje potud, že ze shora citovaných relevantních ustanovení práva EU plyne skutečně toliko požadavek splnění podmínky „zřízení zemědělského podniku“, aniž by byly na úrovni práva EU formulovány ve vztahu k právnické osobě jakékoli registrační či jiné formální požadavky (srov. dále).
74. Pokud tedy žalobce poukazuje na to, že podmínku „zřízení zemědělského podniku“ je třeba se zřetelem k jím uváděným konkrétním skutečnostem považovat v daném případě za splněnou, nelze jeho námitky jistě zcela pominout či *a priori* bez dalšího odmítnout jako irelevantní.
75. Žalobci se však v průběhu řízení na tyto jeho námitky nedostalo žádné věcné reakce. Žalovaný nade vší pochybnost k výše identifikovaným námitkám vzneseným v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádné konkrétní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovil. S žalobcem předestřenými otázkami brojícími proti ztotožňování a zaměňování podmínky „zřízení zemědělského podniku“ s požadavkem registrace mladého zemědělce (fyzické osoby) v EZP se vůbec nevypořádal. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí k nim neuvedl žádné úvahy, jimiž snad byl při vypořádání uvedené části procesní argumentace žalobce veden. Žádné závěry k těmto žalobcem konkrétně vzneseným námitkám pak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyplývají ani implicitně.
76. Žalovaný se tedy ke shora uvedenému komplexu námitek, které lze jistě považovat za samé jádro procesní argumentace žalobce a které žalobce v podaném odvolání výslovně uplatňoval a podrobněji odůvodňoval, ve svém důsledku nijak nevyjádřil, když se fakticky omezil toliko na závěr o nutnosti registrace mladého zemědělce, jenž je společníkem a jednatelem žalobce, v EZP, aniž by však tento svůj závěr jakkoli odůvodnil, aniž by popsal úvahy, které ho k tomuto závěru vedly, a aniž by přitom vypořádal odvolací argumentaci, jež tento závěr plausibilně zpochybňovala.
77. Jinak řečeno, na odvolací námitky tvrdící a obsáhle obhajující o nemožnosti ztotožňování podmínky dle čl. 50 odst. 2 písm. a) Nařízení č. 1307/2013 ve spojení s čl. 49 odst. 1 Nařízení Komise č. 639/2014 s požadavkem zápisu do EZP dle § 33 odst. 4 Nařízení vlády č. 50/2015 Sb., se žalobci nedostalo žádné, nadto pak adekvátní a shora popsaným judikatorním standardům odpovídající reakce. Žalovaný se přitom přezkoumatelným způsobem v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřil ani k odvolacím námitkám poukazujícím na důvody nadbytečnosti požadavku na registraci v EZP a dále zcela opomenul námitky poukazující na to, že pro fyzické osoby, které zaujímají nebo hodlají zaujmout pozici statutárního orgánu, není možné získat registraci v EZP jinak než předstíráním úmyslu „...provozovat zemědělskou výrobu jako soustavnou a samostatnou činnost vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku, za podmínek

stanovených tímto zákonem ...”, a to s ohledem na pravidla vyplývající ze zákona o zemědělství. Obdobně pak žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjevil žádné úvahy k odvolacím námitkám, dle nichž na fyzickou osobu, která kontroluje obchodní korporaci, která je žadatelem, se přiměřeně uplatní jen ty požadavky, které lze rozumně aplikovat na obchodní korporaci, přičemž je třeba odlišit požadavky, které naopak může, resp. musí splnit kontrolující osoba (věkové či kvalifikační aspekty, nikoliv již však požadavky regulatorní, jako např. registrace fyzické osoby v EZP).

78. Odmítnutí námitek žalobce a důvody, o které žalovaný svůj závěr opírá, žalovaný v určitém rozsahu předestřel teprve v rámci své procesní obrany v soudním řízení. Takový postup však podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nemůže vady rozhodnutí vydaného správním orgánem zhojit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007 - 84, či ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71).
79. Žalovaný tak dle přesvědčení soudu z výše vyložených důvodů nedostal požadavkům kladeným shora označenou rozhodovací praxí správních soudů a Ústavního soudu na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu veřejné moci. Se zřetelem ke shora rekapitulovaným judikatorním závěrům, od nichž soud neshledal důvodu se v posuzované věci jakkoli odchýlovat, tak nezbylo soudu než uzavřít, že žalovaný v této části zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
80. Soud přitom neopomněl zvážit, zda shora popsané nedostatky nepředstavují toliko takový nedostatek, jenž by překlenutelný s přihlédnutím k dalším závěrům vysloveným žalovaným na jiných místech odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
81. Soud tak pro úplnost uvádí, že s ohledem na shora popsané skutečnosti dospěl k závěru, že výše popsané nedostatky nelze ztotožňovat s opomenutím reakce na toliko dílčí námitku vznesenou účastníkem řízení. Jak bylo vysvětleno výše, shora rekapitulované námitky, na nichž žalobce svou procesní obranu v odvolacím řízení stavěl, tvořily v souladu s dříve uvedeným fakticky samo jádro jeho procesní pozice ve správním řízení a nelze je jistě považovat za námitky zjevně irelevantní a pro posuzovanou věc nijak nevýznamné. Soud tak uzavírá, že popsané nedostatky Napadeného rozhodnutí vybočují z popsaných důvodů z množiny případů, v nichž by snad soud mohl takové nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlenout a doplnit vlastní argumentací k zásadním momentům procesní argumentace účastníka řízení. Žalobci by se totiž vypořádání těchto jeho zcela klíčových

námitek poprvé dostalo teprve v řízení před správním soudem, což dle soudu nelze připustit.

82. Za této situace soud nemohl přistoupit k posouzení důvodnosti dalších žalobních bodů, neboť žalobce v jejich rámci fakticky reprodukoval a dále rozšiřoval námitky, které však ve světle dříve uvedeného nebyly žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádány.
83. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Se zřetelem k tomu, že Prvostupňové rozhodnutí je ze shora popsanych důvodů zatíženo shodnou vadou, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 53 – 77 tohoto rozsudku a vypořádá se způsobem odpovídajícím shora rekapitulovaným judikatorním standardům s uvedenými klíčovými, dosud zcela opomenutými prvky odvolací argumentace žalobce. Soud přitom doplňuje (aniž by obdobně jako v případě výše uvedené otázky prozatím mohl s ohledem na identifikované vady Napadeného rozhodnutí věcně hodnotit důvodnost žalobcem uplatněných námitek), že pokud žalovaný setrvá na závěru o tom, že jediný společník a jednatel žalobce musel dle národního práva splnit podmínku registrace v EZP, přičemž obdobně jako ve vyjádření k žalobě dovodí, že v § 33 jsou v souladu s čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013 a čl. 49 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) Nařízení Komise č. 639/2014 upravena národní kritéria způsobilosti, bude mj. povinen zvážit, nakolik lze jím formulovaný požadavek registrace skutečně považovat se zřetelem k dikci čl. 50 odst. 3 Nařízení č. 1307/2013 za nediskriminační kritérium způsobilosti pro mladé zemědělce týkající se buď jejich náležitých dovedností, nebo požadavků ohledně jejich odborné přípravy. V takovém případě bude žalovaný rovněž povinen vypořádat se mj. i s argumentací žalobce (v případě, že žalobce na této argumentaci v dalším řízení setrvá) poukazující na přímou použitelnost relevantních ustanovení práva EU.
84. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
85. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, seps žaloby a seps repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce zároveň prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 15 342 Kč.
86. Soud pro úplnost podotýká, že nevyhověl návrhu žalobce na spojení věci s věcí řešenou zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 150/2018. O tomto návrhu přitom nerozhodoval v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 Afs 113/2009 - 69, samostatným usnesením. Soud podotýká, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Posouzení důvodnosti spojení věcí závisí na úvaze předsedy senátu

(popřípadě specializovaného samosoudce) a jedná se o fakultativní, nikoliv obligatorní rozhodovací pravomoc. Soud přitom po provedené úvaze uzavřel, že v daném případě nebylo vhodné přistoupit ke spojení této věci ke společnému projednání a rozhodnutí s věcí vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 5 A 150/2018, když soud prozatím nemohl v dané věci s ohledem na dříve uvedené přistoupit k věcnému posouzení žalobních námitek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu